

til flygtninge her i landet. Det er opgaver, der hører hjemme i Indenrigs- eller Socialministeriets budgetter. Pengene skal efter Dansk Folkepartis opfattelse bruges til at forebygge katastrofer i udlandet frem for at blive brugt på integration her i Danmark.

Nu er jeg ikke selv så gammel eller i hvert fald ikke så gammel her i Tinget, men jeg har været lidt tilbage til 1992 og set på et beslutningsforslag, der hedder B 24, der blev fremsat i november af Det Radikale Venstre, og jeg kan se på forhandlingerne fra dengang, at der var en stor diskussion om, at man følte, at det var lidt ligeegyldigt, at det var der, for det havde man med i en finanslovaftale.

I juni 1993 er der så udarbejdet en rapport om Danmarks internationale indsats bl.a. på baggrund af B 24. Og jeg vil gerne lige citere fra den:

»Den danske flygtningeindsats sker ud fra en humanistisk grundholdning om at hjælpe mennesker i nød. Danmark skal med respekt for de eksisterende forpligtelser i love og konventioner yde hjælp til flygtninge og mindske deres lidelser og vil derfor være indstillet på at modtage en del af dem her i landet. Men det skal samtidig tilstræbes at hjælpe så mange som muligt tæt på deres oprindelsesland enten gennem internationale flygtningeorganisationer eller gennem oprettelse af flygtningelejre.«

Det siger jo helt klart, at målet dengang ikke var, at man skulle bruge det til flygtningeindsats her i Danmark, nej, det var netop, at man skulle hjælpe ude i verden. Og derfor er der noget grueligt galt i, at man nu ser, at store midler er havnet her i landet, og at indenrigsministeren på den måde får nogle lempelige besparelser, han kan bruge til andre ting i sine egne budgetter.

Det, som sker, og som også fremgår af redegørelsen, er de nye indsatser under freds- og stabilitetsrammen. Danmark har altid ydet en væsentlig international indsats som følge af natur- og menneskeskabte katastrofer, bl.a. ved forsøg på bilæggelse af de mange konflikter, der har været i udlændene. Der sker så i de kommende år en vækst i rammen, som giver mulighed for ud over de hidtidige indsatser at opprioritere indsatser til forebyggelse og bilæggelse af voldelige konflikter og krisesituationer primært uden for den tredje verden. Den voksende ramme vil betyde, at der kan ske en styrkelse af indsatserne til generel fremme af øko-

nomisk og social stabilitet i Østeuropa med hovedvægt på Østersøregionen.

Alt dette lyder godt og tiltalende, og det skal siges, at der er gode elementer i det. Et væsentligt problem er dog, at den danske indsats til afhjælpning af konflikter og katastrofer sker gennem modtagelse af flygtninge her i landet. Vi har altid i Dansk Folkeparti været villige til at give en hjælpende hånd med, når folk var i nød; vi mener bare, at hjælpen, altså hovedparten af hjælpen, skal foregå som før nævnt tidligere i dag så tæt på eget land som overhovedet muligt. Det er jo også det, der har været intentionerne helt tilbage i 1992. Det er det, der falder mest naturligt; hvorfor går man dog ikke den vej? For os er det uforståeligt.

Som man kan læse ud af redegørelsen og som nævnt før, lægger man op til hjælp og indsatser i forbindelse med krisesituationer, konflikter og katastrofer i ikke-ulanede. Jeg kan forstå, at indsatserne under det nye initiativ vil blive koncentreret på Balkan. En civil indsats på Balkan er vel den mulighed, man skulle have iværksat noget før, inden man begyndte at sende en fredsbevarende styrke til regionen.

Der er ingen tvivl om, at det svækkede samfund på Balkan har brug for hjælp udefra til at komme på fode igen. For Danmark må det også handle om, at vi sikrer, at befolkningen dernede får overskud til at igangsætte en proces, som går ud på genopbygning af deres eget land. Samtidig med den indsats skaber vi ligeledes mulighed for, at de mennesker, som er flygtet til andre lande, heriblandt Danmark, kan vende hjem igen.

Redegørelsen indeholder endvidere ting omkring Miljørammen. Her er det Dansk Folkepartis opfattelse, at det er vigtigt at sætte ind, hvor vi får mest tilbage igen i form af et bedre miljø forstået på den måde, at man med bistanden sætter landene til selv at imødegå miljøproblemerne. Altså sætter nogle projekter i gang, som modtagerlandene selv kan arbejde videre med.

Det er for os ligeledes vigtigt, at man først og fremmest satser på dansk teknologi og danske metoder. På det område kan vi sagtens tage førertrøjen på, for det gælder også om at fastholde udbyttet bl.a. til gavn for dansk beskæftigelse. På den måde giver vi noget, og vi får noget tilbage.

Men vi prioriterer faktisk miljøindsatsen i Østeuropa højest. Vi skal være med til at sikre en miljømæssig og bæredygtig vækst i de